

Но ꙗкѡ какъ начѣхъ да съ попрочѣхъ и полюбѣхъ драгоцѣнни те оустѣнски на стары те Българскы рѣкописы, кой то съ досвидѣли на всенстребително то время, и наипаче катѡ съ полюбѣ на свѣтъ Манасійна та лѣтопись, издадена въ Москвѣ 1842, разбудѣ ми любопытство то да ѡбърнѣ вниманіе и камъ тѣмъ дрѣвнестъ: катѡ разгабѣдахъ ѡзыкъ атъ и правописаніе то и, тѣтакси ми лѣсна на очы те природенъ Български слогъ и ѡсѡбенно Българско правописаніе, познахъ сочинитель атъ и чи былахъ природенъ Българинъ, познахъ го по гласъ атъ защо то пиши, кѣкто ѡзъ говорѣтъ. ѡзыкъ атъ и правописаніе то и съ въ все согласни съ нарѣчіе то и произношеніе то природно на днешны те Българы.

Много полѣзно бы было Български те списатели да бы съ свѣстѣли ꙗ прѣлестъ та въ коѣто съ паднали! и да бы ѡбърнали вниманіе то си да издабѣватъ Българскі-атъ ѡзыкъ, не вѣче въ печатаны те церковны книги, (който съ исправени по Русско то произношеніе) но въ кожены те стары рѣкописы, въ който ѣ погрѣбенно сокровище то на днешный атъ Български ѡзыкъ.

Кѡлко голѣма слава и похвала намъ ꙗ оученный атъ свѣтъ, катѡ съ научи и стрѡгѡ оубѣри, чи не тѡкмѡ не намирѣсѣ ѡзыкъ атъ на Татарщина, нитѡ рѣчь Татарска съ намира въ него, но іѡще показѣа постоѣнный атъ си характеръ, понеже ꙗ тѡлкози годѣшно то чтеніе на церковны те книги, който съ исправени по Русско то произношеніе, не самѡ не по-